

RUUSU-RISTI JA KUOLEMA

Pekka Ervastian esitelmä 23.12.1928

Kuolemaa olemme koettaneet kuvata täällä useassa esitelmässä. Olemme koettaneet kuvata, mitä kuolema merkitsee sekä tavallisille kuolevaisille, että myöskin niille, jotka ovat ottaneet erikoista opetusta vastaan viisailta, niiltä suurilta ihmisiltä, jotka ovat maan päällä esiintyneet jumalallisen elämän edustajina, siis sitä apua mitä uskonnot ovat voineet tarjota. Olemme puhuneet kuolemasta, sekä menneinä aikoina, että nykyaikana. Viime kerralla tulimme nykyaikaiseen teosofiaan, nykyaikaisiin teosofisiin totuudenetsijöihin ja koetimme kuvata minkälaisia ihmisiä he ovat ja mitenkä heidän kuolemansa on.

Tänä päivänä olisi tarkoituksemme puhua yhä vielä nykyaikaisesta teosofiasta, mutta erikoisesti tästä meidän Ruusu-Rististämme, ruusu-ristiläisistä ja heidän suhtautumisestaan kuolemaan. Onhan luonnollista, että kysymme, mitä varten me, jotka nimitämme itseämme teosofeiksi ja olemme omaksuneet teosofisen elämänymmärryksen, mitä varten me nimitämme itseämme juuri ruusu-ristiläisiksi ja minkätähden meillä on aivan erikoinen liike, joka on nimeltään Ruusu-Risti. Mikä siis tämän Ruusu-Ristin erottaa muusta teosofisesta liikkeestä. Lukeutuuhan meidän kaikkien esityksiemme ja kirjallisuutemme mukaan Ruusu-Risti teosofiseen liikkeeseen, jonka Madame Blavatsky meidän aikanamme pani alulle. On siis syytä tarkastaa, mikä tämä meidän Ruusu-Risti-liikkeemme on. Koska jo olemme puhuneet teosofisesta liikkeestä viime kerralla ja esittäneet teosofista maailmankatsomusta erittäinkin juuri kuoleman kannalta, niin meidän ei tarvitse yhtä laajalti nyt viivähtää tässä ruusu-ristiläisessä elämänymmärryksessä, sillä sen pohjanahan on myöskin juuri sama teosofinen maailmankatsomus, josta jo viime kerralla puhuimme. Tekisi kuitenkin mieleni painostaa kolmea eri

kohtaa tässä meidän ruusu-ristiläisessä elämänymmärryksessämme, kolmea eri näkökantaa, jotka ovat jotakuinkin, sanoisinko jyrkkiä, jotakuinkin keskitettyjä ja määriteltyjä, hyvin päättäviä meidän elämänymmärryksessämme.

Niistä ensimmäinen on silloin tämä: Ruusu-Risti on sillä kannalla, että jos tahdomme tietää, mitä nykyaikainen teosofia on ja mitä se todella opettaa, on meidän käännyttävä sen opettajan puoleen, joka ensimmäisenä toi teosofisen elämänymmärryksen maailmaan, on käännyttävä teosofisen sanoman ensimmäisen julistajan, Madame Blavatskyn puoleen. On siis ennen kaikkea tutustuttava Madame Blavatskyn teoksiin, hänen kirjoihinsa ja hänen kirjoituksiinsa, jos tahdomme saada pätevän kuvan siitä mitä teosofia on. Myöskin voimme tutustua niihin kirjoihin, jotka kirjoitettiin Madame Blavatskyn eläessä, hänen lähimmässä, voimme sanoa, ystävä-piirissään. Voimme siis hyvin tutustua Eversti Olcottin kirjoihin, Mr. Sinnettin ensimmäisiin teoksiin, ei myöhempiin, mutta ensimmäisiin teoksiin ja myöskin Mr. Judgen kirjoihin ja artikkeleihin. Oikeastaan nämä mainitut jo vastaavat kysymykseemme, mitä nykyaikainen teosofia on, mutta onhan vielä muitakin kirjailijoita, onhan toisia teoksia siltä ajalta, jotka Madame Blavatskykin oli tarkastanut, ja joista hän oli lausunnon antanut. Sellaisiaahan ovat esim. Mabel Collins'in – Valoa Tielle – ja – Valkoisen lootuskukan tarina –. On erittäin tärkeätä meidän Ruusu-Ristimme kannalta, että ne totuudenetsijät, jotka tahtovat tietää, mitä teosofia opettaa, kääntyvät näiden auktoriteettien puoleen, alkaen Madame Blavatskystä. Onhan kirjoitettu satoja, kukaties tuhansia kirjoja sen perästä kun Madame Blavatsky kuoli, mutta varsinkin ne kirjat, jotka ovat ilmestyneet tämän vuosisadan aikana, ovat useinkin siksi poikkeavia ja eroavia Madame Blavatskyn alkuperäisestä teosofisesta sanomasta, että niitä ei voi suositella ilman muuta sille, joka tahtoo tietää mitä teosofia on. Siltihän nämä kirjat voivat olla erinomaisen hyvin kirjoitettuja ja kiintoisia ja sisältörikkaita, mutta meidän tulee vain selvästi erottaa todellinen, varsinainen, alkuperäinen

teosofisen sanoman kaikesta muusta hyvästä. Meidän jokaisen totuudenetsijän kokemus on, ohimennen sanoen, että kuta enemmän hän itse saa kokea sekä henkisiä että muuten yliaistillisia, yliluonnollisia asioita, sitä enemmän ja selvemmin hän huomaa, että Madame Blavatsky oli erinomaisen suuri auktoriteetti, toisin sanoen erinomaisen suuri tietäjä, taikka, jos niin tahdomme sanoa, ne, jotka häntä inspiroivat ja joiden palvelijana ja sanansaattajana hän kirjojaan kirjoitti, olivat sangen tietorikkaita ja sangen viisaita tietäjiä.

Viime kerralla puhuimme siitä, kuinka teosofia on aivankuin keskeiseksi ja elämää suuresti valaisevaksi opikseen saanut tuon sanoman ihmisen jälleensyntymisestä, hänen kehityksestään henkiolentona. Sentähden emme nyt puhu siitä sen enempää, mutta toisena näkökohtana tässä meidän Ruusu-Risti-elämänymmärryksessämme tahtoisin painostaa sitä seikkaa, että kun ihminen tutkii Madame Blavatskyn teosofista sanomaa, eri Mestarein alkuperäistä teosofista sanomaa, silloin hän tulee siihen, jos hän pitää henkiset silmänsä auki, että ydinkohtana tässä Madame Blavatskyn teosofiassa, semmoisena ydinkohtana, joka on erinomaisen suurenmoinen nykyaikana ja erinomaisen tärkeä meidän kristikunnallemme, on oppi siitä, jota Madame Blavatsky noissa kirjoissaan hieman ehkä peitetysti nimittää Kristus-prinsiipiksi. Hän on aivan kuin kätkenyt suurimman, ytimekkäimmän totuutensa ja julistuksensa tuommoiseen sanaan, joka saa totuudenetsijän itsensä kassa työtä tekemään, jos hän on todella totuudenetsijä. Hän kysyykin silloin heti: Mitä Madame Blavatsky oikeastaan tarkoittaa tuolla Kristus-prinsiipillä?

Hänen ensimmäinen havaintonsa on, että Madame Blavatsky sillä tahtoo teroittaa sitä suurta ja unohdettua totuutta, että on tehtävä suuri ero Jeesuksen persoonallisuuden ja Kristuksen välillä. Madame Blavatsky tahtoo teroittaa sitä seikkaa, että Jeesus Natsarealainen oli tietysti ihminen, niinkuin me kaikki muut, alkuperänsä puolesta, mutta erinomaisen kehittynyt

ihminen, henkisesti kehittynyt ihminen, niin että hänessä oli tuo Kristus-prinsiipi elävä. Samalla Madame Blavatsky kyllä aina kirjoissaan huomauttaa, että tämä Kristus-prinsiippi ei suinkaan ole mitään, joka kuuluisi yksinomaan Jeesus Natsarealaiselle, niinkuin kirkoissa on luultu, vaan tämä Kristus-prinsiippi on jokaisessa ihmisessä. Mehän olemme kristikunnassa tottuneet ajattelemaan, että Jeesus Kristus oli Jumalan Poika, mutta kun me sitten sanomme teologiassamme, että hän oli samalla tavallinen ihminen, niin tuo ei merkitse mitään käytännössä, sillä hänhän on kuitenkin ainoastaan Jumalan Poika, Jeesus Kristus, joka tuli maanpäälle ja ihmisenä hän on aivan synnitön ja aivan toisenlainen kuin muut ihmiset: Hän oli Vapahtaja. Me olemme tottuneet sillä tavalla ajattelemaan kristikunnassamme ja Madame Blavatsky tahtoo teroittaa sitä suurta elämän totuutta, että Vapahtaja ei suinkaan ole ihmiskunnan ulkopuolella. Vapahtaja ei suinkaan ole mikään erikoinen inhimillinen persoonallisuus, vaikkapa Jumalan Poika, joka olisi persoonana ilmestynyt, vaan Vapahtaja on ihmiskunnan sisässä ja jokaisen ihmisen hengessä ja sielussa asuva Kristus-prinsiippi. Tämä Kristus-prinsiippi oli puhjennut kukkaansa, oli täysin elävä Jeesus Natsarealaisessa. Samalla tavalla tämä Kristus-prinsiippi on elänyt toisissa suurissa viisaissa Jumalan Pojissa, uskontojen perustajissa, Mestareissa, tietäjissä. Se, että tämä Kristus-prinsiippi on meissä jokaisessa ihmisessä, sehän kääntää aivan uuteen valoon meidän käsityksemme Vapahtajasta. Vapahtaja on silloin jotain sisäistä meille. Vapahtaja on jotakin, joka on ihmiselle välttämätöntä ja jonka yhteyteen jokaisen ihmisen tulee pyrkiä. Vapahtaja on joku sellainen todellisuus, jota ilman totuudenetsijä ei voi olla, sillä se Vapahtaja, se asuu hänessä ja hänen täytyy omassa sisässään tulla yhteyteen tuon Vapahtajan, tuon Kristus-prinsiipin kanssa. Tämän havainnon tekee totuudenetsijä silloin ensin ja se on suurenmoinen näkemys hänelle. Se on aivankuin ilmestys, kuin uusi jumalallinen ilmoitus. Elämä muuttuu kokonaan. Nythän elämäni persoonallisena olentona on äärettömän tärkeä. Minun

elämäni tässä maailmassa on pyrkimystä Vapahtajan yhteyteen, eikä se Vapahtaja ole mikään ulkonainen Vapahtaja, vaan se on minussa itsessäni.

Mutta sitten totuudenetsijä tekee toisenkin havainnon. Hän ymmärtää muutakin tämän Kristus-prinsiipin suhteen, sillä Madame Blavatsky puhuu kyllä aivan selvästi myöskin kirjoissaan, että Kristus-prinsiippi, kuten hän sanoo, on sama kuin Atma, Buddhi, kaikkialla oleva henki, mutta myöskin hän viittaa siihen, että Atma, eli Kristus-prinsiippi on sama kuin Alaja, maailman sielu, myöskin sama kuin Avalokt eeshvaara eli herra taivaassa. Jos vähän ajattelemme asiaa, niin ymmärrämme, että Madame Blavatsky tahtoo meille opettaa, että tämä Kristus-prinsiippi meissä on kuin potentiaalinen elämä, joka meissä herää. Mutta tämä Kristus-prinsiippi itsessään ei ole suinkaan mikään luonnon voima, mikään mekaaninen voima, tai joku elementti luonnossa, niinkuin ehjä paljon ajatellaan. Me emme saa tarrautua tuohon sanaan prinssiippi. Emme saa luulla, että se on joku piilevä ominaisuus, joka on meissä. Eihän se itsessään ole mitään. Me emme saa katsoa itseämme sokeiksi tuohon sanaan prinssiippi. Prinssiippi merkitsee kyllä perusteellisesti periaate, ensimmäinen alku. Mutta kun ajattelemme Madame Blavatskyn muitakin sanoja ja opetuksia, niin me huomaamme, että hän kyllä on tahtonut teroittaa sitä seikkaa, että tämä Kristus-prinsiippi, joka siis samalla on Atma, Alaja, Avalokt eeshaava j.n.e. on jotakin elävää. Se on jotakin itsessään elävää, se on jotakin olevaa. Se on iankaikkisesti läsnäolevaa, se on läsnäoloa, se on jotakin hengessä olevaa, jotakin todellisuutta. Meidän tekisi hyvin pian mieli lisätä – persoonallisuutta. Meidän tekisi mieli sanoa, että se on kuin persoonallinen Jumala, se on maailmassa piilevä persoonallinen jumal-tajunta. Mutta juuri ehkä välttääkseen jotain tämmöistä Madame Blavatsky ei koskaan ole tämmöistä sanaa käyttänyt. Hän on ehkä sen takia peittänyt totuuden tuohon sanaan – prinssiippi. Madame Blavatsky, joka oli saanut kasvatuksensa itämaalaisissa

mysteerioissa, kammoi kaikkea persoonallisuutta. Hän kammoi sitä, että käsite persoonallisuus hyvin helposti vedetään alaa lokaan. Esim. juutalaisessa uskonnossa, Vanhan Testamentin Jahve, tuo persoonallinen Jumala, sanoo Madame Blavatsky, on melkein muuttunut irvikuvaksi Jumalasta, sillä se persoonallinen Jumala Vanhassa Testamentissa esitetään inhimillisenä, eikä ainoastaan jalosti inhimillisenä, vaan sangen epäiltävästi inhimillisenä olentona, joka suuttuu, joka uhkaa kaikenlaisilla rangaistuksilla, joka panee hirmuisia ukkosia toimeen ja joka yllyttää kansoja sotaan sekä valitsee oman kansansa omaksi lemmikikseen kiroten toisia kansoja mitättömiksi pakanoiksi ja Jumalasta luopioiksi. Tämmöisiä kuvia on voitu saada persoonallisesta Jumalasta ja hyvin paljon niistä kuvista on jäänyt myöskin kristikunnan tajuntaan. Kristikunnassakin puhutaan Jumalan vihasta ja Jumalan vanhurskaudesta ja siitä, että Jumala ei kärsi syntisiä olentoja, ja siitä, että Jumalan täytyy rangaista ankarasti kolmanteen ja neljänteen polveen niitä, jotka rikkovat hänen käskyjään. Tämä Jumala voi vieläpä syöstä ihmisiä iankaikkiseen kadotukseen. Koska tällä tavalla persoona- käsite vedetään lokaan, niin oli Madame Blavatskyn mielestä parempi, että ihminen buddhalaisen tavalla ajattelee Jumalaa toisella tavalla. Emme saa ajatella persoonallista Jumalaa. Mitä he, jotka kaikista enimmin tietävät Jumalasta, ovat pakoitetut sanomaan? Heidän on pakko sanoa, että Jumala on kuin suuri valkeus, jonka salaisuutta me emme suinkaan voi ratkaista. Jumalaan mahtuu niin ääretöntä hyvyyttä, kauneutta, loistoa, majesteetia ja rakkautta, että kaikki meidän sanamme ontuvat, jos koetamme Jumalaa kuvata. Jos me sanoisimme Jumalaa persoonalliseksi, niin meidän päähämme heti pälkähtäisi tuollainen ajatus, että Jumala on suuri herra, joka päättää sinne ja tänne oman mielensä ja omien oikkujensa mukaan. Sellainen kuva voi niin pian tulla, vaikka kuka sen tietää vaikkapa tuo jumalallinen henki maailman kaikkeudessa, jota Jeesuskin nimitti Isäksi, kuka sen tietää vaikkapa se maailman henki, se maailman sielu olisi jollain

tavalla persoonallinen tai ylipersoonallinen. Kuka sen tietää? Mitä varten me oikeastaan sillä tavalla tahtoisimme ratkaista Jumalaa? Tyytykäämme siihen, että itse tämä jumalallinen tajunta, tämä maailman sielu, Alaja, että se piilee meissä Kristus-prinsiippinä. Jokaisessa ihmisessä se uinuu ja jokainen ihminen voi kulkea sen yhteyteen.

Sentähden me teemme totuudenetsijöinä kolmannenkin havainnon tuon n.s. Kristus-prinsiipin suhteen. Me teemme sen havainnon, että voimme hyvin suurella syyllä nimittää sitä Kosmilliseksi Kristukseksi, yleismaailmalliseksi Kristukseksi, maailmankaikkeuden Kristus-tajunnaksi. Me voimme ymmärtää, että tämä kosminen Kristus on aina aikojen aamusta lähtien ollut ihmiskunnan takana, niinkuin usein on sanottu, yrittänyt lähestyä ihmiskuntaa. Jumala on koettanut enemmän ja enemmän aikojen vieressä lähestyä ihmiskuntaa. Jumala on tullut ilmi enemmän ja enemmän ihmiskunnan eri uskonnoissa. Sentähden, sanoo Madame Blavatsky, sentähden me emme saa olla sillä tavalla suvaitsemattomia, että me ajattelisimme, kuuluimme mihinkä uskontokuntaan tahansa, että meidän uskontomme on ainoa oikea. Ainoastaan tässä on Jumala ilmoittanut itsensä. Niinhän meille opetetaan lapsina kouluissa, että Jumala ilmoitti itsensä, sitten oikein itsensä tässä kristinuskossa ja tässä kirkon opissa. Tämä on kaikista korkein uskonto mitä olla voi. Tämä on juuri sellaista ahdasmielisyyttä, joka saa aikaan suvaitsemattomuutta. Me katselemme alta kulmien toisia maailman uskontoja ja ajattelempa, että Jumalan henki tässä meidän ihmiskunnassamme on jättänyt oman onnensa nojaan kaikki muut ihmiset, kaikki ihmisrodut, kaikki kansat, jotka eivät ole kristityitä. Meidän kristinuskomme on kuitenkin ollut olemassa vasta 1900 vuotta. Vähän enemmän. Maailma, tämä maapallo, tämä ihmiskunta kaikkine rotuineen ja sivistyksineen on ollut varmasti, se jo tieteellisesti tiedetään, on ollut olemassa miljooneja vuosia. Ihmiskunta on siis miljoonien vuosien aikana saanut syntyä ja kuolla. Ovatko siis kaikki nämä ihmiset tuomitut

iankaikkiseen kadotukseen? Hehän ovat eläneet ennen sitä kuin Jumala ilmoitti itsensä. Onko siis meidän tämä kristinuskomme vain jotenkin tullut Jumalan puhetorveksi?

Emme saa ajatella tällä tavalla. Jos sillä tavalla ajattelemme, niin me olemme suvaitsemattomia hyvin rumassa merkityksessä. Tätä juuri Madame Blavatsky tahtoi painostaa. Hän tahtoi juuri teroittaa ihmisille, että sama Jumala on kaikkien uskontojen takana, sama maailman sielu, sama kosmellinen Kristus. Tämä kosmellinen Kristus on enemmän ja enemmän lähestynyt tätä maapalloa ja tätä ihmiskuntaa. Jokainen myöhemmin esiintynyt uskonto on voinut ehkä vähän enemmän paljastaa Jumalan salaisuutta, mutta silti eivät uskonnot eettillisesti taikka kuinka sanoisimme metafysiillisesti katsoen ole eriarvoisia. Ne ovat korkeintaan joko sopivia tai sopimattomia sille ajalle, sanokaamme nykyajalle, jossa ne nyt ovat ja mikäli niitä nyt on. Joku uskonto voi olla meidän ajallemme ja meidän aikamme ihmisille sopivampi kuin joku toinen, mutta niiden eettinen arvo ei ole erilainen. Tätä, niinkuin tiedämme, on teosofinen elämänymmärrys tahtonut niin kovasti teroittaa. Ei ole kuitenkaan ollenkaan sama mihinkä uskontoon ihminen kuuluu. Ei ole oikein sanoa, että kaikki uskonnot ovat yhtä hyviä ja sentähden ihminen voi kuulua mihinkä uskontoon tahansa. Minä, joka olen kasvanut täällä kristikunnassa, kasvanut kristityksi voisin yhtä hyvin tulla muhamettilaiseksi. Minä, joka olen buddhalainen voin aivan hyvin tulla kristityksi tai kääntyä hindulaiseksi. Ei se, että pidämme uskontoja samanarvoisina merkitse ollenkaan tätä. Tämä osoittaa hyvin suurta välinpitämättömyyttä ihmisen sielussa. Sellainen ihminen ei ole ainakaan mikään totuudenetsijä.

Teosofia tahtoo meille teroittaa, että kaikki uskonnot ovat kuin teitä Kristuksen luo. Ei mikään uskonto ilman muuta vie ihmistä Kristuksen eli Jumalan luo, ellei ihminen ensin alistu jonkun uskonnon alle, ellei ihminen ota tuota omaa uskontoaan todelliselta kannalta. Jos se uskonto on hänelle kuin joku vaate, jonka hän voi heittää päältänsä, niin silloin se ei ole mitään. Hänen

uskonsa täytyy olla hänen elämänsä. Siis jos joku on buddhalainen, niin hän on ainoastaan nimellisesti buddhalainen, ellei hän ota selvää siitä mitä Buddha opetti. Jos hän tahtoo olla buddhalainen, niin hänen täytyy seurata Buddhaa ja ainoastaan seuraamalla Buddhaa hän voi päästä Kristuksen luo, hän voi päästä kosmillisen Kristuksen, Alajan, Maailman Sielun luo. Samalla tavalla on, jos hän on hindulainen, muhamettilainen tai kristitty. Mikä se sellainen kristinusko on, joka ei tiedä mitään omasta Mestaristaan. Kristitty kyllä ristii itsensä, lukee Katkismukset ja muut ja suorittaa teologisia tutkintoja. Mikä se sellainen kristinusko on? Ei se ole mitään, sillä kristinusko on vasta sitä, että se, joka tahtoo nimittää itseänsä kristityksi ottaa selvää siitä mitä Jeesus itse on opettanut. Hänen tulee ottaa selvää niistä kirjoituksista, jotka meillä vielä on jäljellä. Esim. evankeliumista. Hänen tulee evankeliumista ottaa selvää, mitä Jeesus on opettanut ja sitten seurata elämässään Jeesuksen opetuksia. Sehän vasta on kristinuskoa. Se on ainoata oikeata kristinuskoa. Tietysti semmoisia kristityitä on aina ollut olemassa ja on nytkin vielä. Minkätähden muuten syntyisi lahkoja ja yleensä tyytymättömyyttä kirkoissa, ellei joku ihminen ole tullut sielun tuskaan ja alkanut itse etsiä ja tutkia raamatuita. Erän seikka on vain kovasti vaikeuttanut kristityitä kristikunnassa löytämästä Jeesusta. Se on se, että kristityssä pyhässä kirjassa, Raamatussa, on myöskin mukana kaikki vanhat juutalaiset, niin että kristitty ei löydä Jeesusta, vaan kun hän lukee sekä Vanhaa, että Uutta Testamenttia, niin hän saa ravinnokseen ensin Jahven, Jehovan kaikki julmuudet. Tietysti hän sitten lukee juutalaisten profeettojen suurenmoisista ja kauniista töistä ja sitten evankeliumia, mutta juuri tuo juutalaisten historia tekee, että kun rupeaa ennakkoluulottomasti tutkimaan raamatua, niin hän ei evankeliumista löydä Jeesus Kristusta, vaan hän löytää Jahven. Hän löytää tuon hirmuisen Jehovan. Jeesus Kristus on hänen poikansa. Hän ei oikein huomaa mitä Jeesus on sanonut ja opettanut, vaan kaikki jää epäselväksi hänelle, jollei hän ole

erinomaisen vakava totuudensijä. Jos ihminen on vakava totuudenetsijä, niinkuin aina jotkut ovat, niin hän luonnollisesti löytää Jeesuksen evankeliumista. Hän löytää hänen sanansa, hän löytää hänen käskynsä ja hän pyyhkii mielestään pois kaikki teologiset ennakkoluulot ja alkaa seurata Jeesusta. Kristuksen seuraaminen on kristinuskoa.

Jos ihminen on tällä tavalla vakava totuudenetsijä, niin silloin hän pääsee Kristuksen luo, olkoon hän sitten buddhalainen tai hindulainen tai mikä tahansa. Hän pääsee lopulta Vapahtajan luo, joka on hänessä itsessään. Hän aivankuin herättää itsessään Kristus-prinsiipin ja pääsee yhteyteen maailman hengen kanssa, kosmillisen Kristuksen kanssa. Se on ihmisen kulku Kristuksen luo. Jeesus Kristus on tässä kohden, tähän saakka, voimme miltei sanoa, samassa linjassa, samassa rivissä kaikkien toisten uskonnon perustajain kanssa. Meidän täytyy ymmärtää, että nämä kaikki ihmiset ovat semmoisia ihmisiä, jotka ovat löytäneet Kristuksen ja semmoisia ihmisiä, jotka voivat näyttää totuudenetsijälle tietä Kristuksen luo. Ne tiet ovat monet, niinkuin eräs kaikille tuttu hindulainen pyhä kirja, Bagavad Gita, sanoo: „Monet ovat tiet, jotka johtavat minun luokseni, mutta minun luokseni ne kaikki johtavat.“ Pääasia on ihmiselle, että hän kulkee tuota tietä. Sitä tietä, jonka hän on löytänyt. Tietänsä kulkemalla hän tulee kosmillisen Kristuksen luo. Sentähden on aivan turha, jos me täällä kristikunnassa otamme sanokaamme Buddhan tai Krishnan opettajaksemme ja valitsemme heidän tiensä. Onhan meillä Jeesus Kristus. Sittenkin minä kuitenkin sanon, että tällaisessa vakavassa merkityksessä on ihmisellä kyllä oikeus valita toinenkin Mestari, kuin se, joka on ikäänkuin hänen silmiensä edessä. Siis joku kristitty, joka ei ole löytänyt Jeesusta evankeliumista, eikä näe Jeesuksen takana Kristusta, joku semmoinen ihminen voi valita Buddhan, jos Buddha hänen mielestään on aivan täydellinen ihminen, jonka takana avautuu avaruus. Miksikä ei hän silloin valitsisi Buddhaa? Se ei ole mitään väärää. Madame Blavatsky esim. oli enemmän

buddhalainen kuin mitään muuta. Hän otti julkisesti Ceylonissa Eversti Olcottin kanssa vuosina 1879- 1880 Pansiilin. Hän oli buddhalaisessa temppelissä mukana, buddhalaisessa vihkimyksessä ja hän vastasi kaikkiin kysymyksiin. Hän lausui nuo tunnetut buddhalaiset lauseet: „Otan Buddhan oppaakseni, otan Buddhan opin oppaakseni, otan veljeskunnan oppaakseni.“ Nuo sanat hän lausui siellä. Ei sentakia, että hänelle olisi ollut yhdentekevää, onko hän syntynyt kristittynä tai puhuuko hän täällä buddhalaisella kielellä, vaan sentakia, ettei hän ollut kristikunnassa nuoruudessaan löytänyt Jeesusta. Ei kukaan hänelle puhunut Jeesuksesta, eikä hän itse tullut ajatelleeksi koko asiaa. Kun Madame Blavatsky itämailta tuli buddhalaiseen piiriin, niin hän saattoi kuitenkin siinä buddhalaisessa ilmapiirissä tulla kosmillisen Kristuksen luo ja sentähden me voimme sanoa, että hän oli ulkonaisessa persoonallisuudessaan buddhalainen, mutta sisäisesti hän oli Kristuksen tuntija. Hänhän sanoo muuten aivan selvään Teosofian Avaimessa: „Jos Te tahdotte olla kristityitä, niin seuratkaa Vuorisaarna.“ –

Sitten meillä on vielä lopuksi kolmas näkökanta, jota tahtoisin Ruusu-Ristin puolesta painostaa, kolmas semmoinen näkökanta tässä meidän teosofisessa elämänymmärryksessämme. Se kolmas näkökanta tulee ilmi meidän Ruusu-Risti-symbolissamme, kun vertaamme sitä Teosofisen Seuran merkkiin. Jos muistatte ja tietysti muistatte, on Teosofisen Seuran merkki häntäänsä pureva käärme, jonka sisällä on kaksi toisiaan leikkaavaa kolmiota. Nämä tasasivuiset kolmiot muodostavat kuusikulmaisen tähden. Näitä kahta toisiaan leikkaavaa kolmiota nimitetään Salomonin sinetiksi. Se on juutalainen symboli, jonka voitte nähdä esim. juutalaisessa synagoogassa. Tämän sinetin sisällä on silmukka-risti, risti, jonka päällä on ympyrä. Tämä silmukkaristi on vanha egyptiläinen symboli. Sitä nimitettiin Egyptissä Ankch-ristiksi eli silmukkaristiksi. Sitä ristiä on voinut nähdä muutamissa Egyptiläisissä muumioissa rinnalla sydämen kohdalla. Se on maalattu sydämen kohdalle ja se

tarkoittaa, että nuo vainajat ovat olleet vihityitä ja kuoleman voittaneet. Tämä silmukkaristi on kuolemattomuuden vertauskuva. Voisimme pikemmin ehkä sanoa kuoleman voittamisen vertauskuva.

Muutama sunnuntai sitten puhuimme täällä jossakin esitelmässä tuommoisista vanhoista mysteerioista, mysteerio-oppilaista, jotka koettivat itseään treenata, henkisesti itseään kasvattaa. Tuommoinen mysteerio-oppilas saavutti silloin sen, että hän pääsi sieluruumiissaan, sisäisessä näkymättömässä ruumiissaan eli käyttövälineessään ulkopuolelle tätä fyysillistä ruumista. Hänen havaintonsa olivat hyvin merkilliset. Hän oli kuin toinen olento. Hän itse oli toinen olento kuin tuo fyysillinen ruumis. Tuo fyysillinen ruumis makasi tuossa. Hän liikkui täällä vapaana sen ulkopuolella. Hänen hierofanttinsa oli herättänyt hänet täyteen itsetajuntaan tässä toisessa tilassa. Hän oli siis, niinkuin hänelle selitettiin, kuoleman valtakunnassa ja hän oli kuoleman voittanut. Hän oli siis itse todistus siitä, että kuolema ei voita ihmistä. Hän on sen nyt todennut oman itsensä kautta. Pitkän harjoituksen jälkeen hänen tunteensa ja ajatuksensa ovat niin puhdistuneet, että hän on voinut päästä fyysillisestä ruumiistaan riippumattomaksi. Kun hän sitten menee takaisin fyysilliseen ruumiiseensa, niin hänellä on muisto jälellä tehdyistä kokemuksista. Hän muistaa kaiken mitä hän on kokenut. Hän on fyysillisessä tajunnassaan vakuutettu siitä, että hän elää kuoleman jälkeen. Hän tietää sen omassa persoonassaan ja omasta kokemuksestaan. Hän on siis tavallaan voittanut kuoleman. Niin hänelle sanotaankin: Sinä olet kuoleman voittanut. Katso näitä toisia ihmisiä, jotka eivät ole vihityitä. He eivät tiedä mitään, vaan vaeltavat täydessä pimeydessä. Päivätajunnassaan he eivät mitään muista, että he olisivat olemassa ulkopuolella ruumistaan, taikka että vainajia olisi olemassa, eivät he ole käyneet vainajien valtakunnassa, mutta sinä, joka olet toinen ulkopuolella ruumistasi, sinä olet saanut tämän kaiken kokea, sinä olet ratkaissut kuoleman probleemin, sinä olet voittanut kuoleman. –

Tämä oli perin luonnollinen asia, ja tätä kuvataan juuri silmukkaristillä. Tämä risti on kuva ihmisestä. Jos ihminen levittää kätensä, niin hänen päänsä on kuin pyörä tämän T:n yläpuolella. Risti sinään kuvaa tätä fyysillistä tilaa, jossa henki on laskeutunut aineeseen ja jossa henki siis on aineen sitoma. On kuin aineella olisi suurempi valta kuin hengellä. Tätä on kuvattu silloin T:llä. Vaakasuora viiva, joka kuvaa ainetta, on tuon pystysuoran viivan eli henkeä kuvaavan viivan yläpäässä ja siis painaa alas henkeä. Tämä silmukkaristi tarkoittaa sitä, ja tämä pyörä, joka on yläpuolella ristiä, tarkoittaa sitä, että ihminen on päässyt ulkopuolelle fyysillistä ruumistaan, aineellisesta erilleen, että muisti ja tieto siitä on hänen päässään. Hän ei ole muuten kuolematon olento, mutta hänen aivoissaan on muisto siitä, että hän on voinut olla ulkopuolella fyysillistä ruumistaan. Tätä kuvattiin silmukkaristillä.

Silmukkaristi on myöskin samalla ruusu-risti. Se on myöskin samalla Ruusu-Risti-symboli. Risti on tuo viiva ja ruusu on tuo pyörä. Jo Egyptissä perustettiin Ruusu-Risti. Toisin sanoen sitä suurta salaisen veljeskunnan looshia Egyptissä nimitettiin Ruusu-Risti-looshiksi. Se oli Ruusu-Risti. Ajatelkaamme nyt omaa Ruusu-Ristiämme. Meillä on risti, jota joko ympäröi, taikka jonka ympäri on seitsemän ruusua, taikka niin, että yksi ruusu on keskellä ristiä. Keskellä siinä missä nuo varret leikkaavat toisiaan on tuo ruusu. Se on Ruusu-Risti-symboli. Tätä symbolia on parin kolmen sadan vuoden aikana käytetty julkisestikin Euroopassa. Minkätähden tämä Ruusu-Risti siis nyt ei enää ole silmukkaristi, vaan tällöinen risti ruusuineen? Sentakia, että sillä on tahdottu kuvata sitä uutta aikakautta eli Uutta Liittoa, uutta tietä, joka ihmiskunnalle on avautunut Jeesus Kristuksen työn kautta.

Jeesus Kristus avasi uuden aikakauden ihmiskunnalle. Nyt meidän ei tarvitse mennä ulkopuolelle fyysillistä ruumistamme saadaksemme kokea kuolemaa ja kuoleman voittamista ja kuoleman valtakunnan läsnäoloa, vaan me voimme kokea sitä

päivätajunnassamme. Sen ei siis tarvitse olla muistoa meille, niinkuin se oli ennen Vanhassa Liitossa Egyptissä. Asia on kyllä sama. Kysymyksessä on sama kuoleman voittaminen, sama tieto kuolemasta ja kuoleman jälkeisestä elämästä. Mutta nyt kaikki tapahtuu päivätajuisesti, nyt kaikki on semmoista, jota saamme kokea tässä fyysillisessä olotilassamme. Huomautan erikoisesti, ettei se suinkaan merkitse, että me emme voisi kulkea tuota toista tietä, ettemme voisi saada kokemuksia ulkopuolella ruumistamme. Ne eivät vain ole täydellisiä, ne eivät ole vielä sitä mitä ne ovat kun ne tapahtuvat fyysillisessä tajunnantilassa. Sentähden Ruusu-Risti, jonka symboli siis nykyään on tuo ruusu-risti, eli tuo rengas keskellä ristiä eli ristin päällä, on yhteydessä Kristuksen, Jeesus Kristuksen työn kanssa. Se on siis Egyptistä tullut, mutta se on nykyaikana Jeesus Kristuksen merkissä. Sentähden meidän Ruusu-Ristimme täydellinen symboli, ajatellen että Ruusu-Ristimme kuuluu nykyajan Teosofiseen liikkeeseen, olisi tämä: Käärme, joka puree itseään häntäänsä, nuo kaksi kolmiota, jotka muodostavat Salomonin sinetin ja sen sisällä ruusu-risti. Madame Blavatsky viittasi peitetysti Ruusu-Ristiin, kun hän asetti tuon silmukkaristin merkin keskelle. Hän oli itse yhteydessä Egyptin Ruusu-Risti-looshien kanssa ja hän oli myöskin kirjeenvaihdossa, niinkuin Eversti Olcottkin, Egyptin vihittyjen kanssa, jotka aina kirjeisiinsä panivat Ruusu-Risti-merkkejä. Tämä Ruusu-Risti-merkki, joka siis Teosofisessa Seurassa merkitään silmukkaristillä, kuvaa meidän suhdettamme kuolemaan. Meidän suhteemme kuolemaan on sellainen, ettemme tietysti ollenkaan hätäile itse kuolemista tai kuolemanjälkeistä elämää. Me olemme teosofisen elämänymmärryksen omaksuneet ja näemme siis ihmiselämää jälleensyntymisen valossa. Emme siis mitenkään hätäile itse kuolemista. Kuolema on luonnollinen tapahtuma ja itseasiassa ihana tapahtuma ihmisen elämässä. Mutta me emme aseta tätä kuolema-probleemia eli kuolema-kysymystä samaan valoon kuin itseasiassa kristikunnassa on asetettu. Nimittäin

siihen, että on pyrittävä iankaikkiseen elämään. Emme me pyri mihinkään taivaaseen kuoleman jälkeen. Ei se ole mikään ihanne, että sitä pääsisi taivaaseen kuoleman jälkeen. Tietysti me sinne pääsemme, niinkuin jokainen ihminen pääsee, mutta ei se ole mikään sellainen merkillinen tavoiteltava ihanne. Mehän tiedämme, että jos meissä jotakin hyvää on, niin me pääsemme taivaaseen. Jos meissä on paljon pahaa, niin me pääsemme ensin helvettiin, mutta kuitenkin sitten lopulta taivaaseen. Mitä meidän siis tulee tavoitella? Ikuista elämää. Sitähän on aina sanottu tavoiteltavan kristikunnassa, ja kuitenkin näemme siitä hyvin vähän merkkejä. Tätä ikuista elämää meidän tulee tavoitella ja se on yläpuolella kaikkia taivaita. Ikuinen elämä on lyhyesti sanoen Kristus ja se merkitsee meille ruusu-ristiläisille, että ikuinen elämä on Jeesus Kristus.

Me asetumme siis ruusu-ristiläisinä elämämme aikana, kaikissa pyrkimyksissämme, kaikessa henkisessä elämässämme, me asetumme tuohon oikeaan, varsinaiseen, alkuperäiseen, kristittyyn suhteeseen Kristukseen. Me asetumme sille kannalle, että me pyrkimyksissämme ja yrityksissämme kuljemme Jeesuksen viitoittamaa tietä. Me avaamme sielumme Kristukselle, niin että kosminen Kristus, ei ainoastaan meissä heräävänä prinsiippinä eli potentsiaalisenä voimana, vaan elävänä henkisenä voimana Jeesus Kristuksen kanssa, tai hänen muodossaan tulisi meidän luoksemme. Meille Jeesus Kristus juuri on Vapahtaja. Hän on se, joka meidän sielumme puhdistaa ja nostaa. Kun ruusu-ristiläinen pyrkii tällä tavalla elämässään (en selitä nyt kaikenlaisia harjoitusmenetelmiä), silloin tapahtuu jotakin hyvin merkillistä. Silloin tapahtuu jotakin, jonka kaikki todelliset pyrkijät ovat saaneet kokea. Yöelämä muuttuu. Ihminen, pyrkijä, alkaa kuin tehdä henkistä työtä yöllä, yöelämässään. Huomatkaamme eräs hyvin tärkeä asia: Kun ihminen elää kuolemanjälkeistä elämää ja kun me sanomme, että se on tavallaan tämän elämän jatkumista, että se on persoonallista elämää, niin jos te olette panneet merkille, niin on, minäkin olen

monta kertaa sitä koettanut selittää, tämä taivaselämä kuin uudestaan tätä fyysillistä elämää, mutta sanomattomasti puhdistuneessa, hienostuneessa muodossa. Mutta sitten meillä on vielä tuonela-elämä. Mikä on se tuonela-elämä? Se on meidän yöelämämme maanpäällä. Mitä me olemme yöllä eläneet täällä maanpäällä sitä me elämme tuonelassa, eli astraalitasolla. Kun siis ruusu-ristiläinen on kasvattanut itseään, niin hän yöelämässään on tullut aivan kuin auttajaksi. Se on tietysti kuin unta, eikä jokainen tietysti ole päässyt itsetietoiseksi. Mutta hän on nähnyt kuin unta tai jos hän ei ole mitään nähnyt, niin hän ei mitään muista, tai jos hän ei ole ollut mitään näkevinään, niin se merkitsee, ettei hän mitään myöskään muista. Joka tapauksessa hän on yöelämässään tuossa sielullisessa maailmassa ollut sanansaattajana, hän on siellä tehnyt työtä. Siinä sielullisessa maailmassa emme tee työtä liikkeillä ja sillä tavalla, niinkuin tässä fyysillisessä. Sielullisessa maailmassa teemme työtä olemalla jotakin. Sitä mitä me todellisuudessa olemme, sitä on meidän työmme sielumaailmassa, sitä on meidän työmme tuonelassa. Sentähden emme voi luopua tuonelasta, niinkuin voimme luopua taivaasta. Kun me olemme täällä elämämme aikana, kun me olemme yöllä eläneet todellista totuudenetsijän ja sanokaamme ruusu-ristiläisen elämää, silloin on meidän kuolemamme autuasta siirtymistä. Minä puhun nyt niistäkin, jotta eivät ole vihityitä. Heidän kuolemansa on autuaallista siirtymistä toiselle puolelle. Enkelit ovat heitä vastassa ja usein, hyvin usein Kristuskin. Niinkuin viime sunnuntaina koetin kertoa, ovat tällaiset autuaasti kuolleet ihmiset toisella puolen oma itsensä. He ovat sitä mitä he ovat olleet öisin täällä. Ruusu-ristiläinen, joka on koettanut kulkea Jeesuksen jäljissä, hän on sillä tavalla muodostanut tätä omaa persoonallisuuttaan yöelämässään, että se on kuin hänen oma itsensä, kuin hänen oma persoonallisuutensa. Siinä hän elää kuoleman jälkeen. Ei hänen tarvitse kadottaa itsetajuntaansa millään tavalla. Hänelle tapahtuu tuo egyptiläinen kokemus ja hän muistaa, että hän on ollut koko ajan tämä sama

ihminen. Itseasiassa on hän silloin ruusu-ristiläinen, jos hän on todellinen totuudenetsijä ja pyrkijä, paljon parempi ihminen tuonelassa, kuin hän oli tilaisuudessa olemaan täällä fyysillisessä maailmassa. Siellä toisella puolella hän tietysti kyllä joutuu Akademiaan, jossa opetetaan hänelle, mitenkä on meneteltävä tässä toisessa maailmassa, joka on niin toisenlainen, kuin tämä fyysillinen. Hän joutuu silloin työhön. Ennenkuin hän lähtee siihen työhön, hän saa Jeesus Kristukselta siunauksen. Monet ruusu-ristiläiset ovat jo kuolleet, monet vilpittömät pyrkijät ovat jo siellä toisella puolen ja sentähden me voimme tietää näitä asioista. Ei ainoastaan profetsiiana, vaan todellisuutena. Ihminen siis, joka on saanut siunauksen Jeesus Kristukselta, alkaa työnsä, jota on sängen vaikea kuvata fyysillisellä kielellä. Jätämme sen sentähden kuvaamatta. Mutta senhän me vain voimme tietää, sen me voimme aivan varmuutena sanoa, että ei ole mitään niin ihanaa, niin odottamattoman suurenmoisen juhlallista ja kohottavaa, kuin kuolla sen perästä, kun elämässämme olemme koettaneet vilpittömästi kulkea Jeesus Kristuksen jäljissä.